

عربی، زبان، قرآن ۳

قواعد حروف مشبّهه بالفعل (۲ از ۴)

نواسخ

به مجموعه عواملی که بر سر جمله‌ی اسمیه می‌آیند و تغییراتی در ظاهر و نقش‌های «مبتدا و خبر» ایجاد می‌کنند، «نواسخ» می‌گویند.

«حروف مُشَبَّهَةٌ»

عبارتند از: «إِنَّ - أَنْ - كَأَنَّ - لَكِنَّ - لَعَلَّ - لَيْتَ»

«مبتدا» را «اسم خود» و «منصوب» [َءَ - َّءَ ، َّئِيْنِ ، َّئِيْنِ - يْنِ - اتِ ، اتِ] کرده و «خبر» را «خبر خود» و «مرفوع» [ُءَ - ُّءَ ، ُءَ - انِ ، تانِ - ونِ - اتُّ ، اتُّ] نگاه می‌دارند.

حروف مُشَبَّهَةٌ بالفعل

۱. «إِنَّ»: به معنای؛ «همانا، به درستی که، قطعاً، حتماً، یقیناً، مسلماً، بی‌گمان و...» می‌باشد.

«إِنَّ» در شروع جمله می‌آید و کلّ جمله بعد از خود را تأکید می‌کند.

۲. «أَنَّ»: به معنای «که» می‌باشد.

برای «اتصال» دو جمله به هم به کار می‌رود و دو جمله را به هم وابسته می‌کند.